

Sygn. akt VI Ka 312/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 września 2016 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Andrzej Tekieli (spr.)

Sędziowie SO Klara Łukaszewska

SO Tomasz Skowron

Protokolant Katarzyna Witkowska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Jeleniej Górze G. G.

po rozpoznaniu w dniu 9 września 2016 r.

sprawy:

1. **Ł. Ś.** syna J. i H. z d. T.

urodzonego w dniu (...) w K.

2. **P. D.** syna A. i B. z d. P.

urodzonego w dniu (...) w J.

oskarżonych z art. 279 § 1 kk

z powodu apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze

z dnia 1 kwietnia 2016 r. sygn. akt II K 1637/15

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonych P. D. i Ł. Ś. w ten sposób, że:

1. w podstawie skazania przyjmuje art. 4 § 1 kk,

2. w pkt I części dyspozytywnej wydłuża orzeczone wobec każdego z oskarżonych kary pozbawienia wolności do 1 (jednego) roku,

3. w pkt II i III części dyspozytywnej wydłuża okresy na który warunkowo zawieszono wykonanie kary pozbawienia wolności wobec każdego z oskarżonych do 5 (pięciu) lat,

4. na podstawie art. 46 § 2 kk orzeka wobec każdego z oskarżonych na rzecz pokrzywdzonego T. K. nawiązki w kwocie po 1000 zł (tysiąc złotych),

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. K. kwotę 516,60 zł w tym 96,60 zł podatku od towarów i usług tytułem nieopłaconej obrony oskarżonego Ł. Ś. z urzędu w postępowaniu odwoławczym,

IV. zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt VIKa 312/16

UZASADNIENIE

Ł. Ś. i P. D. oskarżeni byli o to, że w dniu 7/8 lutego 2015 roku w J. przy ul. (...), woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dokonali kradzieży z włamaniem w ten sposób, że w nieustalony sposób otworzyli zamknięty zamek bagażnika oraz drzwi samochodu marki V. (...) nr rej. (...) o wartości nie mniejszej niż 2.000 złotych, a następnie pojazd uruchomili po uprzednim rozmontowaniu stacyjki pojazdu i po zwarciu przewodów odjechali dokonując jego zaboru, czym działali na szkodę T. K., to jest o czyn z art. 279 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze wyrokiem z dnia 1 kwietnia 2016 r. w sprawie o sygn.. IIK 1637/15:

I. oskarżonych Ł. Ś. i P. D. uznał za winnych tego, że w nocy z 7 na 8 lutego 2015 roku w J. działając wspólnie i w porozumieniu w celu krótkotrwałego użycia, po uprzednim pokonaniu zabezpieczenia pojazdu przed jego użyciem, nie będąc do tego uprawnionym, poprzez przecięcie kabli a następnie ich zwarcie uruchomili pojazd mechaniczny marki V. (...) o nr rej. (...) i zabrali go, czym działali na szkodę T. K., tj. występku z art. 289 § 2 k.k. i za to, na podstawie art. 289 § 2 k.k., wymierzył im kary po 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. wykonanie wymierzonej oskarżonemu P. D. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił ustalając na podstawie art. 70 § 1 k.k. okres próby na 2 (dwa) lata;

III. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 2 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec Ł. Ś. kary pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata;

IV. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet wymierzonych oskarżonym kar pozbawienia wolności zaliczył:

- Ł. Ś. okres jego zatrzymania w dniach 8 i 9 lutego 2015 roku oraz tymczasowego aresztowania od dnia 2 marca 2015 roku do 1 czerwca 2015 roku,

- P. D. okres jego zatrzymania w dniach 8 i 9 lutego 2015 roku oraz tymczasowego aresztowania w okresie od dnia 6 marca 2015 roku do 1 czerwca 2015 roku

przyjmując jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jako równoważny jednemu dniu kary pozbawienia wolności;

V. na podstawie art. 73 § 1 k.k. oddał oskarżonego P. D. w okresie próby pod dozór kuratora sądowego;

VI. na podstawie art. 73 § 2 k.k. oddał oskarżonego Ł. Ś. w okresie próby pod dozór kuratora sądowego;

VII. na podstawie art. 72 § 1 pkt 8 k.k. zobowiązał oskarżonych Ł. Ś. i P. D. w okresie próby do podjęcia starań o uzyskanie stałej pracy zarobkowej;

VIII. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. zwrócił:

- oskarżonemu Ł. Ś. odzież opisaną w wykazie dowodów rzeczowych Drz 401/15 oraz telefon opisany w wykazie dowodów rzeczowych Drz 402/15,

- oskarżonemu P. D. odzież opisaną w wykazie dowodów rzeczowych Drz 400/15,

- pokrzywdzonemu T. K. wkładki zamków i kluczyki do samochodu opisane w wykazie dowodów rzeczowych Drz 403/15;

I. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonych Ł. Ś. i P. D. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych;

II. na podstawie art. 29 ustawy Prawo o adwokaturze zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. K. kwotę 504 złotych tytułem nieopłaconych kosztów obrony z urzędu Ł. Ś. oraz kwotę 115,92 złotych tytułem podatku od towarów i usług.

Apelację od powyższego wyroku złożył prokurator, który wyrokowi zarzucił:

- rażącą niewspółmierność wymierzonej oskarżonym Ł. Ś. P. D. kary wskutek wymierzenia im kary w dolnych granicach ustawowego zagrożenia w wymiarze 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat co sprawia, że jest ona niewspółmiernie rażąco łagodna, biorąc pod uwagę okoliczności popełnienia czynu, stopień demoralizacji oskarżonych, bardzo wysoki stopień zawinienia i społecznej szkodliwości czynu, które to okoliczności jednoznacznie przemawiają za tym, że nie zasługują oni na dobrodziejstwo orzeczonej wobec nich kary pozbawienia wolności w dolnych granicach ustawowego zagrożenia oraz z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, przez co wyrok ten nie spełnia walorów prewencji ogólnej i indywidualnej i jest nieadekwatnie rażąco łagodny, a także negatywnie wpływa na kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa.

Podnosząc powyższe zarzuty prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części orzeczenia o karze poprzez:

- a. wymierzenie oskarżonym kary 2 lat pozbawienia wolności w pkt I wyroku,
- b. na podstawie art. 46 § 2 kk nawiązki na rzecz pokrzywdzonego T. K. w kwocie 1000 zł od każdego z oskarżonych,
- c. uchylenie pkt II, III, V, VII wyroku,
- d. utrzymanie wyroku w pozostałej części w mocy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja zasługiwała na częściowe uwzględnienie.

W niniejszej sprawie stan faktyczny nie był przez skarżącego kwestionowany, przez co zasadne jest przyjęcie, że Sąd I instancji ustalił go w sposób nie budzący wątpliwości i prawidłowo odzwierciedlający przebieg wydarzeń. Sąd Odwoławczy wskazuje ponadto, iż obrońcy P. D. oraz Ł. Ś. w niniejszej sprawie nie wnieśli apelacji, dlatego logiczna jawi się konstatacja, iż ocena zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego, na podstawie którego ustalono stan faktyczny, nie budzi żadnych zastrzeżeń.

„Przesłanka rażącej niewspółmierności kary jest spełniona wyłącznie wtedy, jeśli z punktu widzenia nie tylko sprawcy, ale i ogółu społeczeństwa, kara jawi się jako niesprawiedliwa, zbyt drastyczna, przynosząca nadmierną dolegliwość”. (Wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 21 grudnia 2015 r. II AKa 206/15). Rację ma skarżący wskazując, że w niniejszej sprawie orzeczona wobec oskarżonych kara nie odzwierciedla w należyty sposób wagi popełnionego przez nich czynu, choć zaostrenie kar w sposób wnioskowany przez niego byłoby zbyt daleko idące.

Na uznanie zasługuje wskazanie, iż oskarżeni dopuścili się czynu umyślnie i z zamiarem bezpośrednim. Ta okoliczność nie może pozostać bez wpływu na wymiar kar, ponieważ wskazuje ona jednoznacznie na jawne lekceważenie przez nich porządku prawnego. Oskarżeni celem spełnienia własnych zachcianek nie zawahali się, by dokonać zaboru cudzego mienia. Nie zniechęciła ich pierwsza nieudana próba dokonania czynu i ją ponowili, co jak słusznie zauważył skarżący, wskazuje na determinację oskarżonych w realizacji swoich działań.

Trafna jest również argumentacja prokuratora, iż oskarżeni nie zatrzymali się do kontroli przez funkcjonariuszy Policji, co jednoznacznie wynika z zeznań P. J. (k. 24 – 25), a następnie nie chcieli dobrowolnie opuścić pojazdu, w efekcie czego zastosowano wobec nich środki przymusu bezpośredniego.

Prawidłowe jest też wskazanie, iż oskarżeni spowodowali uszkodzenia pojazdu, co znajduje potwierdzenie w zgromadzonym w niniejszej sprawie materiale dowodowym, w szczególności dokumentacji fotograficznej pojazdu (k. 122). Pokrzywdzony T. K. podczas rozprawy głównej przed Sądem I instancji potwierdził uszkodzenia należącego do niego samochodu (k. 428).

Mając na uwadze powyższe za w pełni zasadne należało uznać, na podstawie art. 437 § 2 kpk zmianę zaskarżonego wyroku, jednakże nie tak, jak wnosił skarżący w swojej apelacji.

Sąd Odwoławczy wydłużył orzeczoną wobec oskarżonych karę pozbawienia wolności do 1 roku. Nie ulega wątpliwości, że przy wysokim stopniu społecznej szkodliwości, jak i rażącym lekceważeniu porządku prawnego, orzeczenie kary w jej dolnych granicach jawiłoby się z punktu widzenia prewencji ogólnej jako rażąco łagodne. Wskazać należy jednakże, że aczkolwiek oskarżeni byli już karani to miało to miejsce po popełnieniu przestępstwa w niniejszej sprawie, w chwili popełnienia czynu wobec żadnego z nich nie zapadł prawomocny wyrok. Zważywszy na powyższe Sąd Okręgowy nie podziela przekonania prokuratora o konieczności wymierzenia im bezwzględnej kary 2 lat pozbawienia wolności. W realiach niniejszej sprawy orzeczenie kary pozbawienia wolności w takim wymiarze jawiłoby się jako niewspółmiernie surowe, dlatego też jako w pełni oddające wagę popełnionego im czynu oraz jego naganność należy uznać kary po 1 roku pozbawienia wolności.

Jednocześnie za bezzasadne należy uznać żądanie orzeczenia kary w formie bezwzględnej. Sąd II instancji ma na uwadze podnoszoną w apelacji argumentację dotyczącą toczących się wobec oskarżonych licznych postępowań, jednakże, jak wspomniano w powyższej części rozważań, na dzień popełnienia zarzucanego im czynu nie zostali oni skazani prawomocnymi wyrokami za żaden z nich. Za zasadne należało więc uznać orzeczenie kar pozbawienia wolności warunkowo zawieszając ich wykonanie. Jak jednak wspomniano powyżej Sąd miał na uwadze argumentację skarżącego co spowodowało wydłużenie okresu próby do 5 lat, przyjmując w efekcie przepis art. 70 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 2015 r. Zastosowanie tego implikowało przyjęcie przez Sąd Odwoławczy w podstawie skazania art. 4 § 1 kk, jako że za względniejsze uznano przepisy ustawy obowiązującej poprzednio.

Za w pełni zasadne należało uznać żądania prokuratora orzeczenia nawiazki. Jest faktem bezspornym, iż pokrzywdzony T. K. poniósł szkodę w postaci uszkodzenia jego samochodu która nie została naprawiona. Pokrzywdzony odzyskał samochód w stanie uszkodzonym, poniósł koszty jego złomowania, wynajęcie lawety, oskarżeni zużyli jego paliwo. Pokrzywdzony sam wniósł o orzeczenie na jego rzecz nawiazki w kwocie 2.300 zł (k. 428). W związku z powyższym zgodnie z wnioskiem prokuratora na podstawie art. 46 § 2 kk za w pełni uzasadnione należało uznać orzeczenie wobec każdego z oskarżonych na rzecz pokrzywdzonego nawiazki w kwocie po 1000 zł. Orzeczona kwota w pełni odzwierciedla, zdaniem Sądu Okręgowego, wartość poniesionej szkody oraz krzywdy wyrządzonej pokrzywdzonemu, co jest zgodne także z poglądem wyrażonym w judykaturze (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 21 maja 2015 r. sygn.. akt II AKa 61/15). Nadto orzeczenie nawiazki w takiej kwocie będzie dla oskarżonych realną dolegliwością, jako że wymierzone im kary pozbawienia wolności zostały warunkowo zawieszane. Sąd Okręgowy stoi na stanowisku iż orzeczenie nawiazki będzie dla sprawców realną dolegliwością uświadamiającą im, iż naruszenie porządku prawnego jest nieopłacalne i zawsze niesie za sobą odczuwalne konsekwencje.

W pozostałej części wyrok należało utrzymać w mocy.

Na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze Sąd Okręgowy orzekł o kosztach obrony z urzędu zasądając od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. K. kwotę 516, 60 zł w tym 96, 60 zł podatku od towarów i usług.

Mając na uwadze fakt, iż oskarżeni nie posiadają majątku o znacznej wartości, stałego zatrudnienia Sąd Okręgowy na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 634 kpk postanowił zwolnić ich od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i obciążyć nimi Skarb Państwa.